

Přízrak Sargasového moře
~ PRELUDIUM ~

Anno Domine 1661 Sargasové moře

Rozbouřenou temnotu roztrhl blesk. V té krátké chvíli oslnivého světla přehlédl Cornelius Van der Ecken, mladý kapitán holandské galeony pyšníci se honosným jménem Cerberus, svoji loď. Nebo spíše to, co z jeho dříve tak majestátného korábu zbývalo.

Galionová paluba byla celá zborcená, poškozená pádem hlavního stěžně, který nevydržel nápor řvoucího větru a zlomil se v polovině těsně pod první čnělkou. Padající stěžně rovněž urazil jednu ze tří psích hlav se zuřivě vyceněnými tesáky, které byly vyřezány na vysoké klenuté přídi a po kterých nesla loď své jméno. Blinda, přední košovka a zadní křížová plachta byly rozervány na kusy, ostatní plachty se naštěstí podařilo včas stáhnout. V pravém bortu zela

díra velikosti mlýnského kamene, kterou svou hlavní prorazilo smýkající se špatně ukotvené ukotvené dvaatřicetiliberní bronzové dělo. V celém trupu nehezky praskalo a skřípělo, loď se na vzdouvajících se vlnách chvěla jako v předsmrtné křeči. Blesk pohasl a děsivě poničenou palubu opět zahalilo milosrdné šero. Nemusel se tak aspoň dívat na tu hrůzu, která panovala všude okolo.

Moře běsnilo. Obrovské vlny se se strašlivou silou tříštily o boky lodi hrozíce ji rozdrtit a strhnout do bezedných hlubin, do záhuby. Zběsílý víchr bičoval ledovým deštěm palubu a vše živé na ní, trhal plachty i lanoví, sténal a vyl. Již druhý den a třetí noc bojovali s tou prokletou bouří bez konce, jakoby snad samotné Peklo otevřelo své brány a vyvrhlo ty hrůzoplňně zdivočelé živly na zem. A přesto se jim nějakým zázrakem stále dařilo všemu tomu šílenství vzdorovat.

Otřásl se. Byl smrtelně unavený. Pevněji sevřel kormidlo, až mu zbělely klouby na ruce. Musí vydržet! Kvůli Elizabeth.

Ta prokletá bouře udeřila před několika dny naprosto neočekávaně, neuvěřitelně rychle a s neobyčejnou silou. Nebe, až do poslední chvíle blankytně modré, se v okamžiku zatáhlo zlověstnými černými mraky.

A pak, zničehonic, přilétli na křídlech skučícího větru jako jezdci Apokalypsy

blesky, déšť a krupobití a dříve tak hrdá, mocná loď se stala jen ubohou nickou zmítanou na vlnách zuřícího moře. Nikdy nic takového nezažil, nikdy o tom neslyšel od starých, vysloužilých mořských vlků, a to nebyl žádný holobrádek, který by znal moře jen z vyprávění své báby. Poryvy kvílícího větru je hnaly na sever, stále dál a dál, daleko ode všech námořních cest, daleko od Port Royale, kam měli namířeno a kde na něj čekala jeho drahá Elizabeth.

Nemohl přestat myslet na její pomněnkové oči, na jemné vlasy, které si v rozrušení nevědomky omotávala kolem prstů, až se jí kroutily v plavé prstýnky, tak hebké na dotek... Musí to zvládnout! Za každou cenu!

Ze snění ho vytrhl uširvoucí praskot tříštícího se dřeva, který přehlušil i řvoucí bouři. Paluba mu najednou zmizela pod nohama a hrozivá síla ho vrhla proti kormidlu. Hlavou mu projela vlna bolesti. Svět se zamlžil a zmizel v černotě.

Když opět otevřel oči, první, co spatřil, byla temná, rozeklaná masa skaliska nořícího se z moře, jež byla zaklíněna v přídi jeho lodi. V ústech cítil slanou chuť krve. Koráb se nakláněl na bok, jak voda vnikala do obrovské trhliny na přídi a zaplavovala podpalubí. Cerberus se potápěl.

Cornelius se s nejvyšším úsilím zvedl na kolena.

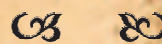
„Nevzdám se!“ zařval a vítr mu rval slova od úst. „Nikdy se nevzdám! I kdybych měl upsat duši Dáblu! Nikdy! Slyšíš?!“

Bezmocně skryl tvář v dlaních.

Náhle řev bouře vystřídalo nepřírozené ticho narušované jen skřípěním umírající lodi a sténáním zraněných mužů. Zmateně se rozhlédl. Na pravoboku, hluboko v zelené, slané a nepřírozeně klidné vodě se pozvolna otáčelo veliké zářivé světelné kolo a pomalu stoupalo na hladinu. Zalupal po dechu.

„Elizabeth,“ zašeptal.

A z moře vytrysklo oslepující světlo.

Červen 1713 Port Royale, Jamajka

Elizabeth Claymore, jediná dcera sira Josepha Claymore, jenž se před necelým půlrokem stal guvernérem britské kolonie na ostrově Jamajka, se zatočila před zrcadlem. Dnes se měl konat maskární ples k oslavě jejích osmnáctých narozenin. Nebylo divu, že si dávala na přípravě tolik záležet. Chtěla se líbit.

S nakřčeným nosem pohlédla do leštěného benátského zrcadla a kriticky studovala svůj odraz. Pohled jí vracely dvě trpytivé, oříškové hnědé oči posazené nad mírně zdvihnutým nosíkem poprášeným drobkými píhami. Alabastrově bílé líce obvykle lemovaly bujně havraní vlasy spadající až do půli zad, nyní je však měla stažené sítkou spletenou ze stříbrných nití a zdobenou safíry.

Znovu se zatočila, až blankytně modré šaty zavířily.

Těšila se, jak vejde do velkého tanečního sálu, svoji tvář tajemně skrytou pod závojem, jak protančí celou noc. Těšila se, jak budou koloniální paničky zírat, div jim nevypadnou oči z důlků, jak si budou špitat a závistivě vdychat. Och, jak se na to jenom těšila.

Náhle se zastavila a zamračila se. Co však myslel otec včera tím, že již má dost jejích rozmarů? Že ji provdá za Edmunda Longshanka, nejbohatšího muže v blízkém i širokém okolí a představitele Západoindícké královské společnosti? A dnes, v den jejích osmnáctých narozenin, že by měly být ohlášky? To přece otec nemohl myslet vážně?! Nebo mohl?

„Nikdy!“ prskla na svůj odraz v zrcadle a své rozhodnutí zdůraznila dupnutím drobné nožky, „Nikdy se za tu odulou ropuchu neprovdám! Nikdy! Nikdy!! Nikdy!!!“

Z chmurných úvah ji vytrhl ohlušující úder hromu. Zarazila se. V tom hřmění bylo něco zvláštního, něco zlověstného. Váhavě otočila hlavu a pohlédla přes rameno k oknu. Ani si nevšimla, že se již tolik zešeřilo.

A znovu rána. A druhá. Třetí.

Tohle již nebylo obyčejné hřmění. To vůbec nebylo hřmění. To byla...

„Děla!“ šeptla.

Neváhajíc ani okamžik, vyběhla na balkon a opřela se o mramorovou balustrádu.

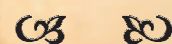
Celý horizont zakrývala těžká, olověně temná bouřková oblaka křížovaná zářivou blyškvavicí. Stočila zrak k přístavu. Ten pohled jí vyrazil dech.

Osamělá loď tam ze všech svých děl páčila po pevnostních zdech, až z nich odletovaly velké kusy kamene. Hrdlo se jí sevřelo úzkostí. Protože ta loď vplouvající do přístavu na křídlech zdívočelé bouře byla černá, černější než nejtemnější smola. Černá klenutá před se třemi ohavně sešklebenými psími hlavami rozrážela zpěněné vlny, černé plachty se nadouvaly v silicím vichru. A z té černoty co chvíli vykvetl rudobílý květ, jak vystřelilo nějaké dělo.

Ucouvla o krok. A ještě o jeden. Zнала ten příběh o černé lodi připlouvající za bouřky. Zнала ho. Vždy si ale myslela, že je to pouze pohádka pro malé děti. Až doted.

Bez rozmýšlení se otočila a rozeběhla se pryč. Nevěděla kam, jenom pryč, pryč odtud, co nejdále!

Na balkon, kde po ní zůstal jen malý stříbřitý střevicek, jenž se jí svezl z nohy, dopadly první kapky deště.

Červenec 1713 Tortuga, Karibské moře

A ta černá loď,“ vyprávěl rozohněně stařec a doplňoval svoji řeč rozmáchlými gesty, „připlouvá za bouře, rodí se z její temnoty. Na její přídi jsou tři oživlé psí hlavy, z mord jim do moře kanou žíravé

sliny. Říká se, že kdo zaslechne jejich strašlivé vytí, je ztracen, už nikdy nenajde křidu. Žádná živá duše si před její strašlivou posádkou nemůže být jistá. Říká se...“

„Jacku Holborne!“ zasyčel brunátný holohlavý hromotluk a chytl starce za ruku, až kosti zapraštěly, „je mi jedno, co se říká, ale jestli mi okamžitě nepřestaneš mávat tou svou plesnivou pazourou před obličejem, tak se bude říkat, jak jsem ti tu hnátu utřhl a nechal sežrat prasatům!“

Starce vykúlil oči a polkl, až mu šedobílý vous pokrytý skvrnami od omáčky poskočil. Hospoda ztichla, jak všichni upřeli svoji pozornost na nás. Brzy o nás ale zase ztratili zájem a hovor se znovu rozproudil. Takové věci byly v nálevně „U krabího klepeta“ na denním pořádku. Však jsme také byli v Tortuze, kde kotvily lodě pirátů, korzárů a vyvrhelů z celého Karibského moře.

Zubatý Raff, holohlavý hromotluk s masivním zlatým kruhem v pravém uchu, vycenil v děsivé parodii úsměvu své železné zuby. Kdysi mu je udělal kovář, když Raff o ty svoje přišel při hospodské rvačce. Nedlouho předtím mě vytáhl zpod šibenice v Port Royale a zachránil mi tak život. To já jsem mu dal tohle jméno, Zubatý Raff. Hodilo se k němu.

„Nevěš tuhle mladýmu na nos báchorky, Jacku“ uchechtl se Raff a důkladně si přihnul ze džbánu plného piva. „Ještě chvíli a začneš nám tu básnit o bílejch velrybách a mořskejch pannách, který zachraňují námořníky, když přepadnou za bouřky přes palubu. A nebo o tom tvým drahokamu, co má bejt velkej jako chlupská pěst. Jakže se to jmenoval? Bílá dáma? Bílá...“

„Jmenoval se Bílá paní,“ zachraptěl starce. V očích jsem mu zahlédl pološílený lesk. „Tak krásný, tak dokonalý, tak trpytivý, nikdy jsem nic tak nádherného neviděl. Měl jsem ho. Držel jsem ho v ruce.“

Smutně se usmál a šílenství se z jeho očí vytratilo.

„Zahodil jsem ho do bažiny. Byl prokletý. Nosil smrt.“

Přistrčil jsem starému muži korbek.

„Napij se. A vyprávěj o té černé lodi.“

„Říká se,“ pročítal si starce svůj umaštěný vous, „že ta loď mířila někdy před půlstoletím na Jamajku. Velení měl tehdy mladý holandský kapitán a v přístavu na něj prý čekala jeho dívka. Loď ale nikdy do přístavu nedorazila, zmizela někde na moři. Ta dívka pak chodívala každý den na útesy, stávala tam dlouhé hodiny, jedno či v dešti nebo ve slunci a vyhlížela svého milého, který se nevracel. Jednoho dne ji našli utonulou. Nikdo neví, jestli ze samého žalu skočila z útesů dolů, nebo jí na mokřých kamenech prostě jen podjely nohy.“

„Husa,“ neodpustil si Raff ušklibnutí a obrátil oči v sloup, „jako každá ženská.“

Zpražil jsem ho pohledem. I když měl pravdu.

„Pokračuj, prosím,“ vyzval jsem starce.

„Přibližně rok po tom, co se loď ztratila, přišla obrovská bouře. Zvedl se vítr, nebe se zatáhlo temnými mraky. A v té bouři, kdy by ani psa nevyhnal, vplula do přístavu loď, celá černá jako duše hříšníka. Když bouře přešla, zmizela i černá loď. Ale nezmizela sama, tehdy se v celém městě ztratilo dobře dva tucty lidí. Už je nikdo nikdy neviděl. Vyprávělo se, že si je odvezla černá loď, že si je odvezl Bludný Holanďan, jak tu loď i jejího kapitána později lidé pojmenovali. Vyprávělo se, že upsal svoji duši Dáblu.“

Hospoda byla nepřirozeně tichá. Muži, kteří jinak byli schopni pro hrst zlata podržnout křk i své matce, se křižovali a drmolili tiché modlitby.

„Ať tak či tak, ta černá loď stále křižuje vody Karibského moře. Za bouři vplouvá do přístavů a všude tam, kde se objeví, se ztrácejí lidé. I na moři již našli bezpočet lodí, všechny nepoškozené, nevydrancované. Jen posádka do jednoho zmizela, beze stopy. To Bludný Holanďan prý stále hledá svoji ztracenou lásku.“

Dveře do hospody se se skřipěním rozlétly. Rýsoval se v nich temný stín. Piráti strnuli.

„Co blázníte, chlapi?“ vstoupil dveřním otvorem Strpatý Tom. Rozhlédl se a když mě spatřil, spěšně zamířil k mému stolu.

„Černá labuť se vrátila,“ spustil bez okolků, „Heini Morgan tě chce vidět.“

„Proč? Co se stalo?“

„Jamajský guvernér vypsal odměnu.“

„Na mě?“

„Ne, na tebe výjimečně ne. Na svoji dceru.“

„Cože?“ vypadlo ze mě. „Co je to za nesmysl?!“

„Žádný nesmysl,“ zazubil se Tom, „Siru Claymoorovi, tomu zavšivenému zmetkovi, co se doufám bude jednou smažit v Pekle, se ztratila dcera. Nabízí deset tisíc dublonů, korzářský glejt a odpuštění všech dřívějších prohřešků tomu, kdo ji dokáže najít a přivést zpět.“

Tiše jsem hvízdal. Deset tisíc dublonů byla spousta peněz. Veliká spousta. Hotový poklad. A to, že bych se nezhoupnul na anglické šibenici, také nebylo zcela od věci.

„Jdeme,“ hodil jsem starému Jacku Holbornovi zlatou minci a vyšel na ulici pokrytou kamenným dlážděním. Od moře vanul silný vítr. A v dálce, nad obzorem, se stahovala temná mračna.

Přicházela bouře.

